

[Tinning]

le udgifter i den anden ende og i øvrigt er dybt umoralsk og selvfølgelig politisk uklogt.

Bare ét eksempel på, hvordan det her vil virke.

Der var nogle, der gjorde os opmærksom på i udvalget – og det kunne man i øvrigt også have tænkt sig til – at det er sådan på enhver større arbejdsplads, at der er nogle forskellige arbejdsfunktioner, og det er ikke sådan, at sygeligheden fordeler sig jævnt. Der er nogle steder på de fleste større arbejdspladser, hvor det alt andet lige er mere usundt at arbejde, end det er andre steder. F. eks. er der mandsanden stor forskel på i hvert fald, om man ligger ned på bunden af en tank og forsøger at banke rust af enten i frostvejr eller i stærk varme, hvad det nu kan være, eller man har en anden funktion oppe over jorden, hvor man er i stand til at beskytte sig. Og man kan ikke finde en større arbejdsplads i dette land, hvor man ikke kan påvise, at sygeligheden afhænger af, hvad folk laver. Uanset hvem der er på de pladser, er der nogle bestemte steder i virksomheden, hvor sygeligheden vil være større. Det siger for det første noget om, hvor vilkårligt det her er, og det siger sandelig også noget om, at de private arbejdsgivere nu har fået endnu et middel i hånden til almindelig diskret forfølgelse af folk, som de ikke kan lide. Jeg siger ikke, at arbejdsgiverne altid er ude på at forfølge folk, men jeg siger, at den så vidt berømte ret til at lede og fordele arbejdet gennem hele historien er blevet brugt til den slags – naturligvis.

Når det drejer sig om de ændringsforslag til lovforslag nr. L 5, som går ud på, at man skal holde fingrene væk fra overenskomster og indgåede aftaler og altså tillade, at man stadig væk kan blive hjemme den første dag i tilfælde af børns sygdom, synes vi selvfølgelig, det er fint. Det vil vi stemme for.

Det samme gælder, når der er et ændringsforslag, der går ud på, at man skal fritages, hvis det drejer sig om en arbejdsskade.

Statsministeren har jo sagt, at det er altid klogt at tage munden fuld, når man spiller ud, så kan man altid trække noget fra, og nu har man altså fraveget den utrolige absurditet, som består i, at hvis man kommer ud for en arbejdsskade, skal man oven i købet betale for det. Vi synes selvfølgelig, det er glimrende, at man ikke skal betale for det, men man kan vel dårligt sige, at det er andet end

et lidt mindre socialpolitisk tilbageskridt. Jeg synes ikke, der er nogen grund til, hverken at regeringen er stolt af det, eller at man råber hurra, og det er dybt chokerende, at det har været nødvendigt at argumentere om sådan en sag.

Vedrørende lovforslag nr. L 5 stemmer vi altså for ændringsforslagene nr. 1, 5 og 6, og vi stemmer imod dem fra fremskridtspartiet, nr. 2, 3 og 7.

Jeg skal lige sige om dette med § 12-aftalerne, at vi mener egentlig, det er et rigtigt synspunkt, at det er sikrest at have en § 12-aftale, men egentlig synes vi ikke, det er særlig godt, at vi nu ændrer i det oprindelige lovforslag, for deri var jo skrevet, at enten kunne man have en § 12-aftale, eller også kunne man lave en eller anden anden aftale med arbejdsgiveren. Det vil sige, at den enkelte selv kunne bestemme i forhold til sin arbejdsgiver: selvfølgelig vil jeg godt være helt sikker, og derfor vil jeg lave en § 12-aftale. Det, vi nu sandsynligvis kommer til, er at sige, at folk skal have lavet den aftale. Det vil sige, at folk skal have godkendt disse ting i socialudvalget, og jeg synes ikke, det er særlig godt, at man ligefrem tvinger på den måde.

Omvendt er der stadig væk sikkerheds-synspunktet, og det har fået os til at lande på, at vi vil undlade at stemme til den ende, og det vil sige til ændringsforslag nr. 4.

Omkring lovforslag nr. L 4 er det sådan, at vi stemmer for nr. 6, 8, 14, 16, 17, 21 og 10 og 11, og det er ud fra det principielle synspunkt, at vi selvfølgelig ikke mener, man skal hverken nedregulere sygedagpengene, nedskære dem på anden måde eller fastfryse dem. Vores grundlæggende synspunkt er, at de er rigeligt små i forvejen, og derfor vil vi selvfølgelig hellere end gerne være med til at forhindre, at man nedsætter dem til 80 pct., men vi vil sandelig ikke være med til at støtte, at man fastfryser dem på det nuværende niveau.

Så er der de forskellige små huller, man har fundet, hvor man ikke har fået givet arbejdsgiverne nok, og det kan selvfølgelig overraske, at de private arbejdsgivere ikke har fået nok på dette felt, men man har altså fundet mulighed for at udvide fra tre uger til otte uger, og man har fundet mulighed for at bestemme, at hvis det på en eller anden måde kan dokumenteres, at en arbejdsgiver hav-